

MARGUERITA BRYANT

ETT VÅGAT
GIFTERMÅLTILL SVENSKA
AV
M. ISBJERG.

Chaste har väl berättat, att jag är konstig och har underliga idéer. Jag tycker inte om, att folk rör på sig. Charles kommer upp till dig och säger har dags taget går. Adjo.

Han kände sig som ett barn och avsåg barn, tills hon fick se, att Charles stod och såg på sin hustru med bekymrad och sorgsen blick.

Vill du förläta min övrighet och ha tillämnad med mig och komma ned och hälsa på mig i morgon igen? Hon var redan framme vid dörren, då hans rost nådde henne. Den var inte längre ovanlig och kär utan alskvard och hjärtlig.

Hon hade många fel, men hon var inte långt ifrån. — Ja då jag kommer. Mathews stod vid ett fönster ute i korridören, och på ett tecken av Charles gick han in i det rum de hörde.

Dora tänkte inte lång stund på att hennes besök slutade lite obehagligt. Hon sade sig, att det var inte hennes fel, att Stephen var en bortskämd sjukling, så att det var inte värt att städa sig vid hans nyckel.

Pappa var nästan lika svår, fast han inte blivit bortskämd, sedan hon sig. På det hela taget kanske det var så gott att hustrun dog. Hon hade nog inte fått så roligt, om hon fått leva.

Dora hade nämligen nu gjort upp för sig, att föremålet för Stephens första kärlek dots. Det var lättare att tänka sig, än att hon övergivit honom.

Det skulle han för resten aldrig ha lärt henne göra, tänkte hon. Han är en riktig älskare.

Sondagsmorgonen och förmiddagen gingo förvånande långsamt. Fru Grant frågade henne, om hon ville fara till kyrkan och förfyll mycket bekänt, då hon svarade nej. Hon gick ned i parken en stund, och då hon såg badstället, önskade hon, att det skulle ha varit varmare i luften, så hon kunnat taga sig ett bad. Efter lunchen bytte hon klänning och satte på sig den hon haft under vintern.

Det tjänar ingenting till att ha vackra kläder, om man inte begär dem, sade hon sig, då hon av gammal vana att spara tvekat att sätta på sig sin bästa klänning.

Klockan tre stod hon utanför Herrons dörr igen. Hon hade på sig den kedja han givit henne och en bok i handen.

Bredvid hennes stol stod i dag ett litet bord, och på detta låg tidningen och en omsorgsfullt utarbetad uppgift på de tag, hon skulle ta till Bournemouth, och flera hotell att välja på.

Som vanligt var det på sina egna angelägenheter hon först tänkte.

Den här boken, sade hon och höll upp den, handlar om alla möjliga otroliga saker, och den roar mig. Får jag ta den med mig?

Kata bara, böckerna är dina, svarade han en smula ofärdig. Vad är det för bok.

— Mustiten i gamla och nya tider, heter den.

Hans ansiktsuttryck, förändrades. Han såg inte bara sträng ut utan fick ett leende.

Då har den kommit upp på ditt rum av misstän. Du ska inte läsa sådan där smörja.

— Är det smörja? Det later visserligen mycket otroligt, men det är intressant.

— Bry dig inte om att läsa den. Det är ingenting för en sund flickhjärna.

Vad du tar saken allvarigt! skandade hon.

— Jag trodde du brukade hålla dig till sanningen, sade hon.

— Nå ja, så menar jag det nu då.

— Jag befaller inte över dig.

Hon knep ihop läpparna och strök sakta handen över boken.

— Vill du stanna till nästa månad? Till dess kan du hinna bestämma dig för ett hotell och ett sällskap.

— Tack, jag vill inte ha sällskap. Det var tytt en stund. Till sist sade Herron lugnt.

— Om vi skulle tala allvarligt någons ögonblick. Du är inte van vid att gå in på mina förslag, om de inte tilltalar dig. Men jag skulle vilja föreslå, att du kom och hälsade på mig var eftermiddag vid denna tid.

— Sägda jag inte skickar upp och ber dig låta bli.

— Det var just vad jag själv skulle ha velat föreslå, sade Dora.

— För det andra att du, under det du är borta eller rättare sagt mellan dina besök här, skriver till mig och då.

— Om vi skulle säga en gång i månaden.

— Du skulle aldrig komma igenom det.

— Igenom vad?

— Ett så djupt opus. Och tänk så dyrt det skulle bli i porto.

— Vad föreslår du själv då?

— En gång i veckan. Du kan naturligtvis låta breven ligga och läsa dem alla på en gång, vid månadsens slut, om du hellre vill.

— Ja, naturligtvis kan jag det.

— Och vad är det mera?

— Jo, en sak till, och det är så gott som en befällning. — Det märkte, att det var en ansträngning för honom att nu tala. — Jag vill, att du ska löva mig att alltid lämna mig i samnäs ögonblick jag ber dig gå.

Det är bara på det villkoret jag kan gå emot dig — och det roar mig att få besök.

Han tystnade, och hon satt still och väntade på fortsättningen.

— Jag blir illamående ibland, fortfarande hastigt, och då vill jag inte, att någon ska vara inne — och jag vill inte tala om saken heller.

— Mycket klokt! Jag förstår fullkomligt. Man ska aldrig tala om sjukdom. Jag lovar att göra, som du vill. Är det ändå något mera?

— Nej.

Hon kastade sig in på ett annat ämne.

Klockan var över halv fyra, innan hon återvände upp till sig.

Efter detta gingo dagarna fort nog.

Dora åkte en dag in till den lilla staden Rinsford, dit det var fyra eller fem kilometer, och där det fanns gamla, vackra ruiner, vilka dock intresserade henne mindre än stadens salutorg.

Dagen därpå ställdes bilen, som användes för kryssningen till stationen, till hennes disposition, och hon och fru Grant gjorde en lång bilfärd.

Då var Herron, som föreslog dessa utflykter. Hon frågade honom en dag rent ut, om hon inte kunde gå ut på på heden och beklagade sig över den stängda grunden, och då fick hon strax en nyckel till den.

Men på fredagen kunde eller ville han inte ta emot henne.

Det var en vacker dag, så hon förtog en långpromenad och begav sig ut på heden. Luften var hög och livgivande, och Dora kände sig förunderligt lycklig.

Hon tyckte, att hela jorden var hennes. Därifrån blev hon ofantligt missnöjd, då hon, när hon kom upp på en kulle — en åstobak, fast hon inte visste det — motte en karta.

Han passade så illa in i landskapet, tyckte hon. Han hade ingenting på hennes mark att göra. Han var tjock och hade för tränga kläder — tyngsade kläder deusom, och den underliga sammansättningen. Svart, rött, blått, grönt, en väst i brokigt mönster, damasker, ljus överrock och en mjuk, svart hatt. Ingenting av allt det där gick i stil med heden. Där, till kom, att han hade ett blekt, pusligt ansikte, som Dora fann mycket obehagligt.

Hon såg sig långsamt omkring från kullen och såg vände därifrån. Det var en lugn och långsam, för att så till säga, hon blundade mot det på något baka samma väg hon kommit. Hon såg.

— Jag trodde du brukade hålla dig till sanningen, sade hon.

— Nå ja, så menar jag det nu då.

— Jag befaller inte över dig.

Hon knep ihop läpparna och strök sakta handen över boken.

— Vill du stanna till nästa månad? Till dess kan du hinna bestämma dig för ett hotell och ett sällskap.

— Tack, jag vill inte ha sällskap. Det var tytt en stund. Till sist sade Herron lugnt.

— Om vi skulle tala allvarligt någons ögonblick. Du är inte van vid att gå in på mina förslag, om de inte tilltalar dig. Men jag skulle vilja föreslå, att du kom och hälsade på mig var eftermiddag vid denna tid.

— Sägda jag inte skickar upp och ber dig låta bli.

— Det var just vad jag själv skulle ha velat föreslå, sade Dora.

— För det andra att du, under det du är borta eller rättare sagt mellan dina besök här, skriver till mig och då.

— Om vi skulle säga en gång i månaden.

— Du skulle aldrig komma igenom det.

— Igenom vad?

— Ett så djupt opus. Och tänk så dyrt det skulle bli i porto.

— Vad föreslår du själv då?

— En gång i veckan. Du kan naturligtvis låta breven ligga och läsa dem alla på en gång, vid månadsens slut, om du hellre vill.

— Ja, naturligtvis kan jag det.

— Och vad är det mera?

— Jo, en sak till, och det är så gott som en befällning. — Det märkte, att det var en ansträngning för honom att nu tala. — Jag vill, att du ska löva mig att alltid lämna mig i samnäs ögonblick jag ber dig gå.

Det är bara på det villkoret jag kan gå emot dig — och det roar mig att få besök.

Han tystnade, och hon satt still och väntade på fortsättningen.

— Jag blir illamående ibland, fortfarande hastigt, och då vill jag inte, att någon ska vara inne — och jag vill inte tala om saken heller.

— Mycket klokt! Jag förstår fullkomligt. Man ska aldrig tala om sjukdom. Jag lovar att göra, som du vill. Är det ändå något mera?

— Nej.

Hon kastade sig in på ett annat ämne.

Klockan var över halv fyra, innan hon återvände upp till sig.

Efter detta gingo dagarna fort nog.

Dora åkte en dag in till den lilla staden Rinsford, dit det var fyra eller fem kilometer, och där det fanns gamla, vackra ruiner, vilka dock intresserade henne mindre än stadens salutorg.

Dagen därpå ställdes bilen, som användes för kryssningen till stationen, till hennes disposition, och hon och fru Grant gjorde en lång bilfärd.

Då var Herron, som föreslog dessa utflykter. Hon frågade honom en dag rent ut, om hon inte kunde gå ut på på heden och beklagade sig över den stängda grunden, och då fick hon strax en nyckel till den.

Men på fredagen kunde eller ville han inte ta emot henne.

Det var en vacker dag, så hon förtog en långpromenad och begav sig ut på heden. Luften var hög och livgivande, och Dora kände sig förunderligt lycklig.

Hon tyckte, att hela jorden var hennes. Därifrån blev hon ofantligt missnöjd, då hon, när hon kom upp på en kulle — en åstobak, fast hon inte visste det — motte en karta.

Han passade så illa in i landskapet, tyckte hon. Han hade ingenting på hennes mark att göra. Han var tjock och hade för tränga kläder — tyngsade kläder deusom, och den underliga sammansättningen. Svart, rött, blått, grönt, en väst i brokigt mönster, damasker, ljus överrock och en mjuk, svart hatt. Ingenting av allt det där gick i stil med heden. Där, till kom, att han hade ett blekt, pusligt ansikte, som Dora fann mycket obehagligt.

Hon såg sig långsamt omkring från kullen och såg vände därifrån. Det var en lugn och långsam, för att så till säga, hon blundade mot det på något baka samma väg hon kommit. Hon såg.

— Jag trodde du brukade hålla dig till sanningen, sade hon.

— Nå ja, så menar jag det nu då.

— Jag befaller inte över dig.

Hon knep ihop läpparna och strök sakta handen över boken.

— Vill du stanna till nästa månad? Till dess kan du hinna bestämma dig för ett hotell och ett sällskap.

— Tack, jag vill inte ha sällskap. Det var tytt en stund. Till sist sade Herron lugnt.

— Om vi skulle tala allvarligt någons ögonblick. Du är inte van vid att gå in på mina förslag, om de inte tilltalar dig. Men jag skulle vilja föreslå, att du kom och hälsade på mig var eftermiddag vid denna tid.

— Sägda jag inte skickar upp och ber dig låta bli.

— Det var just vad jag själv skulle ha velat föreslå, sade Dora.

— För det andra att du, under det du är borta eller rättare sagt mellan dina besök här, skriver till mig och då.

— Om vi skulle säga en gång i månaden.

— Du skulle aldrig komma igenom det.

— Igenom vad?

— Ett så djupt opus. Och tänk så dyrt det skulle bli i porto.

— Vad föreslår du själv då?

— En gång i veckan. Du kan naturligtvis låta breven ligga och läsa dem alla på en gång, vid månadsens slut, om du hellre vill.

— Ja, naturligtvis kan jag det.

— Och vad är det mera?

— Jo, en sak till, och det är så gott som en befällning. — Det märkte, att det var en ansträngning för honom att nu tala. — Jag vill, att du ska löva mig att alltid lämna mig i samnäs ögonblick jag ber dig gå.

Det är bara på det villkoret jag kan gå emot dig — och det roar mig att få besök.

Han tystnade, och hon satt still och väntade på fortsättningen.

— Jag blir illamående ibland, fortfarande hastigt, och då vill jag inte, att någon ska vara inne — och jag vill inte tala om saken heller.

— Mycket klokt! Jag förstår fullkomligt. Man ska aldrig tala om sjukdom. Jag lovar att göra, som du vill. Är det ändå något mera?

— Nej.

— Jag trodde du brukade hålla dig till sanningen, sade hon.

— Nå ja, så menar jag det nu då.

— Jag befaller inte över dig.

Hon knep ihop läpparna och strök sakta handen över boken.

— Vill du stanna till nästa månad? Till dess kan du hinna bestämma dig för ett hotell och ett sällskap.

— Tack, jag vill inte ha sällskap. Det var tytt en stund. Till sist sade Herron lugnt.

— Om vi skulle tala allvarligt någons ögonblick. Du är inte van vid att gå in på mina förslag, om de inte tilltalar dig. Men jag skulle vilja föreslå, att du kom och hälsade på mig var eftermiddag vid denna tid.

— Sägda jag inte skickar upp och ber dig låta bli.

— Det var just vad jag själv skulle ha velat föreslå, sade Dora.

— För det andra att du, under det du är borta eller rättare sagt mellan dina besök här, skriver till mig och då.

— Om vi skulle säga en gång i månaden.

— Du skulle aldrig komma igenom det.

— Igenom vad?

— Ett så djupt opus. Och tänk så dyrt det skulle bli i porto.

— Vad föreslår du själv då?

— En gång i veckan. Du kan naturligtvis låta breven ligga och läsa dem alla på en gång, vid månadsens slut, om du hellre vill.

— Ja, naturligtvis kan jag det.

— Och vad är det mera?

— Jo, en sak till, och det är så gott som en befällning. — Det märkte, att det var en ansträngning för honom att nu tala. — Jag vill, att du ska löva mig att alltid lämna mig i samnäs ögonblick jag ber dig gå.

Det är bara på det villkoret jag kan gå emot dig — och det roar mig att få besök.

Han tystnade, och hon satt still och väntade på fortsättningen.

— Jag blir illamående ibland, fortfarande hastigt, och då vill jag inte, att någon ska vara inne — och jag vill inte tala om saken heller.

— Mycket klokt! Jag förstår fullkomligt. Man ska aldrig tala om sjukdom. Jag lovar att göra, som du vill. Är det ändå något mera?

— Nej.

— Jag trodde du brukade hålla dig till sanningen, sade hon.

— Nå ja, så menar jag det nu då.

— Jag befaller inte över dig.

Hon knep ihop läpparna och strök sakta handen över boken.

— Vill du stanna till nästa månad? Till dess kan du hinna bestämma dig för ett hotell och ett sällskap.

— Tack, jag vill inte ha sällskap. Det var tytt en stund. Till sist sade Herron lugnt.

— Om vi skulle tala allvarligt någons ögonblick. Du är inte van vid att gå in på mina förslag, om de inte tilltalar dig. Men jag skulle vilja föreslå, att du kom och hälsade på mig var eftermiddag vid denna tid.

— Sägda jag inte skickar upp och ber dig låta bli.

— Det var just vad jag själv skulle ha velat föreslå, sade Dora.

— För det andra att du, under det du är borta eller rättare sagt mellan dina besök här, skriver till mig och då.

— Om vi skulle säga en gång i månaden.

— Du skulle aldrig komma igenom det.

— Igenom vad?

— Ett så djupt opus. Och tänk så dyrt det skulle bli i porto.

— Vad föreslår du själv då?

— En gång i veckan. Du kan naturligtvis låta breven ligga och läsa dem alla på en gång, vid månadsens slut, om du hellre vill.

— Ja, naturligtvis kan jag det.

— Och vad är det mera?

— Jo, en sak till, och det är så gott som en befällning. — Det märkte, att det var en ansträngning för honom att nu tala. — Jag vill, att du ska löva mig att alltid lämna mig i samnäs ögonblick jag ber dig gå.

Det är bara på det villkoret jag kan gå emot dig — och det roar mig att få besök.

Han tystnade, och hon satt still och väntade på fortsättningen.

— Jag blir illamående ibland, fortfarande hastigt, och då vill jag inte, att någon ska vara inne — och jag vill inte tala om saken heller.

— Mycket klokt! Jag förstår fullkomligt. Man ska aldrig tala om sjukdom. Jag lovar att göra, som du vill. Är det ändå något mera?

— Nej.

"JAG KAN INTE FÖRSTA"

varför så många personer lida av dålig matsmältning när det så lätt kan undvikas. Jag har själv lidit därav tills jag kom över Dr. Chase's Kidney-Liver Pills.

Det är förvånande hur snabbt Dr. Chase's Kidney-Liver Pills återställa leverns funktioner och den allmänna matsmältningen, lyfta bordan från överansträngda njurar och förmedla en normal avföring.

Dr. Chase's Kidney-Liver Pills

hade märkt, att främjelsen betraktade henne med förvåning, och var beredd på att han skulle tilltala henne, vilket han nu också mycket riktigt gjorde.

— Ursäkta, sade han, jag är framman på orten, kan ni säga mig vad det är för ett ställe, som ligger där nere, omgiven av en park?

Dora svarade kallt, att hon trodde, att det hette Moor End, men utan att veta varför kände hon sig överlyrd om att han visste det lika bra som hon.

Främjelsen stod kvar och följde henne med blicken — en underligt hälsk blick. Och då han såg, att hon inte hade för avsikt att vända sig om, gick han också nedför kullen och tog samma väg som hon med det resultat, att då hon trädde in genom grinden till gården, där ekonomibyggnaderna lågo, var han så nära, att han kunde se det.

— Då är det således sant, mumlade han för sig själv. Och bara för att vara kitslig mot mig! En sådan där larmunge! Det är ett brott, rent ut sagt. Stackars liten!

Dora stannade på gården. Hon hade varit inne hos rättarna dagen förut och tyckt, att fru Baverstock var en snäll människa, inte ohägar för en pratstund.

Den lilla Freddy var också ett underhållande sällskap och som Dora att känna sig sorgligt okunnig, då han talade om hons, avin och ladvård. Hon var inte i allmänhet förtjust i barn. De exemplar han påtruffat hade inte varit tilltalande. Freddy var emellertid en ny sort och intresserade henne.

Hon sat på en halvmast med honom nu och räknade kycklingarna, och båda två riktade olika för var gång till Freddy's förtjusning.

Bäst det var tittade han upp till henne med allvarlig min.

— Är du inte rädd där uppe? visade han.

— Det är inte kommande med honom nu och räknade kycklingarna, och båda två riktade olika för var gång till Freddy's förtjusning.

Bäst det var tittade han upp till henne med allvarlig min.

— Är du inte rädd där uppe? visade han.

— Det är inte kommande med honom nu och räknade kycklingarna, och båda två riktade olika för var gång till Freddy's förtjusning.

Bäst det var tittade han upp till henne med allvarlig min.

— Är du inte rädd där uppe? visade han.

— Det är inte kommande med honom nu och räknade kycklingarna, och båda två riktade olika för var gång till Freddy's förtjusning.

Bäst det var tittade han upp till henne med allvarlig min.

— Är du inte rädd där uppe? visade han.

— Det är inte kommande med honom nu och räknade kycklingarna, och båda två riktade olika för var gång till Freddy's förtjusning.

Hon stannade märkbart. Der snickade. Då fru Baverstock öppnade den tunga grinden för Dora